

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Athanasio Presbytero. 46.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](#)

η τὸ τοιότε δι' ὑποδίγματος βα-
δεῖται ὁ λόγος δεικνὺς καὶ τοῖς ιδιώ-
ταις τῶν ἀληθειῶν· Φαῦλος γάρ οὐαρύ
παχτέρῳ τῷσι τῶν σαφίνειας τῷ λε-
γούμενῷ χρησθεῖται ωδῆδίγματος· ὅπ
ώστερ ἡ χρυσῆς γῆ λαμβάνεσσα μὴ
ὑδωρ, πιλός γίνεται πιλός δέ οὐαρύος
χρυσός· καὶ τούτο εἰπεῖ πάχει σκέψαι
τορφήν επαχεῖ, οὐ τοιαῦτο τὸ σώμα οὐα-
ρύσσεται τῇ ἀληθειᾷ, καὶ τῇ ἀθεροσίᾳ,
ἀνάλωτον ἔται καὶ αἴθατον πᾶσον τοῖς
πάγεσιν, οἷς νυνὶ εὐάλωτον λεθέτηνε.
εἰ δὲ τοῦ μηναρμάτου τῷ οὐρανῷ τῷ μὲν ὄν-
τος αὐτὸς πεποιηκότος εὐγνωμόνας
λογίζεται, οὐδὲ λογισθεῖ τοιόταν
δέσσοται· ὁ γάρ μηδὲ ποιεῖται, πολ-
λῷ μᾶλλον γεγενηθεῖσαν αἰτία.

Ζωσίμῳ ἀρεστούτερῷ. μδ.

Εἰ μὴ δυνατὸν ἦν τὰ φέμια ταῦτα μεῖδα
θάνατον ἀποκομίζει μετὰ σάντας, μα-
λίσα μὴ δ' οὐτα πίμα ἦν ὑπὸ τοῦ
Σκέπαι πιμαλ φεγάτων ὑποσκοτέμε-
να. πλὴν, ἀλλ' ὅμως ἐδίκαιοι, σκιάν πινα
τρόχηματας σοι φέρειν. εἰ δὲ τῷ πο μὴ
ἀδύνατον, δικαῖον δὲ ταῦτ' ἀμέτ-
φυτον εἰς ἀληθειῶνας ἀναλωτεῖσαι, καὶ
μαλίσα μηδὲ τῆς εὐαγγεστῶς δοκί-
μος ἐναι τῇ πάλιν σκιάτος σοι φο-
ρούσος. ἀμείνον τῆς τρομακότας γε-
νέθη, ὃ τῆς ἀράγκης ἔστιν εἰ δὲ γέ-
λει παροχέν, τί καὶ τῷ τῷ πενταν
ἀρπάζων σύνεργειας.

Πρὸς ἀποτελεόντας ἀσκητούς ἀγαν. με.

Σύμμετερος ἕτοι τῆς ἀρετῆς ὁ πόνος,
τίνα μη ἀμετέρος γίνεται τῆς μεταβο-
λῆς ὁ τετόπος.

Ἀλεξανδρῷ ἀρεστούτερῷ. μη.

Εἰ πέτερῷ διενεγχέντι τῷσι σὲ καὶ τὰ
ἔλληνων ἀρεστούντη, φίσατο τε, ὅπ
κακὴν πινα, καὶ πάχει τῷ ἀρχάγανου-
τιδειαν, εἰσηγήσαστο πολιτείαν τὸ εἴδο-

periti sint, querantque quidnam hoc
aut eiusmodi sit, per exemplum oratio no-
stra gradietur, ut iudicibus etiam & indoctis
veritatem ostendat. Dicimus enim (ut de-
clarandæ huius rei causa crassius exemplū
adhibeamus) quod quemadmodum auri
spuma, si aquam assumat, lutum efficitur, si
autem igni admoueat, aurum, nec iam
ea patitur quæ prius patiebatur: sic etiam
corpus, cum immortalitate atque incor-
ruptione versatum, ab omnibus his affec-
tionibus, quibus nunc obnoxium est, pror-
sus immune ac liberum erit. Quod si vim
quoque ac potentiam illius prudenti ani-
mo perpendant, qui ex nihilo corpus in
ortum produxit, ne his quidem ratiocina-
tionibus opus habebunt. Nam qui illud
ex nihilo fecerit, multò magis effectum ad
vitam reuocabit.

Zosimo Presbytero. 44.

Si fieri posset, ut opes tuas post disces-
sum è vita tecum asportares, quanquam
ne sic quidem pretij cuiusquam essent, ut
pote à pretiosissimis alteri⁹ æui diuitiis ob-
scurata, tamen umbram quandam conso-
lationis eæ tibi afferre videretur. Cùm au-
tein id fieri nequeat, possis autem eas, si in
eleemosynas insumpseris, in meliores cō-
mutare, quin tu id facis? præsertim cùm
ne filiorum quidem excusatio, quæ hone-
sti cuiusdam prætextus specie præ se fert,
tibi suppetat, nimirum id quod necessitatis
est, melius eo esse, quod voluntate animi-
que inductione efficitur. Quod si largiri
non vis, quin tu saltē, pauperum bona
rapiens, erubescis?

Ad Monachos ieiunii immodicè deditos. 45.

Virtutis labor moderatus sit: ne immo-
deratus mutationis modus existat.

Athanasiō Presbytero. 46.

Dic ad eum qui tecum altercatus est,
atque Ethnicorum dogmata profitetur,
contenditque Euangeliū nouam quan-
dam, atque à veteri consuetudine dissiden-

tem vitæ rationem induxisse: vir sapientissime, illud ignorare videris, improbam consuetudinem nouitatem sola comprimi atque extingui solere. Quia de causa Euangelij quoque Dominus huc venit, ac cælesti vitæ genus inuenit. Et quidem si ut in pristino statu permaneremus, admoneret, nihil noui moliri necesse fuisset. Sin autem idcirco venit, ut ea, quæ minus rectè constituta erant, reprehenderet, nouis rebus profectò erat opus, ut improbitas quæ inualuerat, frangeretur. Neque enim fieri poterat, ut eadem turpitudine vires obtinente correctio fieret: verum ei necesse erat, qui vitia emouere ac de medio tollere cupiebat, ea quæ nondum legibus sancita erant, corum loco, quæ in detrimentum ac perniciem inualuerant, constituere. Quapropter illud potius in contrarium admirationem haud immerito mouere debuisset, si cum ad res mutandas huc venisset, nihil noui legibus suis sanxisset. Oportet enim & legislatorem, & monitorem, ea quæ in rem futura sint, proloqui, nihil omnino curantem, an sententiis nouitatis aliquid infit. Quemadmodum enim eum, qui minimè conducibilia suadet, odisse ac detestari par est, etiamsi consuetudinis vestigiis hærere videatur: sic eu qui cum optimis atque utilissimis consiliis accedit, laudibus ac plausu prosequi conuenit, etiamsi aliqui extra ea, quæ moribus recepta sunt, aliquid consulat. Quocirca si quid quod reprehensionem mereatur, Christi oraculis adiunctum esse perspicis, id ostende: & tibi victoriam cedam. Si autem cum hoc dicere nequeas, morem atque consuetudinem, tanquam firmum quoddam præsidium, retines, appetet te per speciosum consuetudinis prætextum id quod utile est repudiare. Neque enim graue ac sceleratum est aliquid innouare, cum utilitas nouitati adjuncta est. Non enim noxia & utilia vetustate perpenduntur: verum id explorandum est, an in antiquioribus rebus vitium inueniatur: ac contrà in recentioribus virtus reperitur. Tu porro hac ratione videris existi-

γέλιον, ὅπι, ὃ σο φάτε τε, οὐδικεῖαι
ἀγνοεῖν, ὅπι τὰς ποιησὶ σωμάτεια
χερύτης μόνη παῖεν πέρυσι. διὸ καὶ
δεῦρο εφοίτησε ὁ τῷ εὐαγγελίᾳ δεσπό-
της, καὶ πολιτείαν ὑπαγώ περέπλου
εἰσηγήσατο. εἰ μὴ οὖν παρίγνει εμμένειν
τοῖς καθετικούσιν, γέλει ἀν εὔχρην κα-
νομεῖν εἰδὲ τοῖς οὐρανοῖς Διόκεν-
μόνιοι παρῆλθεν ἐπιπλήσιοι, νεωτεροι
ἔδει περαγμάτων, εἰς τὸ τιμητικόν
τὸν κρατήσασαν λυθῆναι. 8 γέλοιον-
τε ἦν, τῆς αὐτῆς ἀκοσμίας κρατύ-
σιν, γενέθη τὸν ἐπανόργωσιν, ἀλλὰ
αὐτάκη τὸν ἐβίλοντα μηνόσα καὶ ἀ-
φανίσα τὸν φᾶλα, τὰ μήπω νεομοσ-
ιδίαν αὐτὸν τὸν περίτερον ὅπι ζημία
κεκρατηκόταν κατατίσσει. ὥστε τὸν
ναυτιον ταμιάζειν εἶκός ἦν, εἰ μεταβο-
λῆς ἔνεκε περαγμάτων, δεῦρο εἴτι φοι-
τήσας, μιδὲν καρπὸν ὅπι τὸν νόμων παρεῖ-
χε χρῆναι γάρ περιστηκει καὶ τὸν νομοθέ-
τιν, γέ τούτῳ περιβλητοι, τὰ λυσιτελοῦσα
φάγεται φράζοντα μιδαμῶς τὸν πολο-
νίζαμνον, εἰ κακούτητές περιστερεῖται
γνώμης. ὡστὸ γάρ τὸν τὰ μὴ λυσιτε-
λῆ πεθοντα μισθῖν ἀξιον, καὶ δοκεῖ
τοῖς ἔθεσιν ἀκολυθεῖν, γέ τὸν μετὰ
τὸν βελτίτην παρείστατον καρπούσιν,
καὶ ἔξω τὸν καθετικόταν περα-
γούσιν. εἰ μὴ οὖν βλάβειν σύνορας τοῖς
χρηματοῖς σωθεῖσαν, δείκνυε, καὶ τὸν
νικῶσαν σοὶ τοῦ περιχρήστο. εἰ δὲ τοῦτο
οὐκ ἔχει λέγειν, ὡστὸ ιχυροῦ πνοε-
αντεῖχε τὸν ἔθεσιν, 8 λαθάνεις τῷ τὸν
γενομοσιδίων εὐπρεπεῖσα τὸ συμφέρον
παρανύειν. 8 γάρ δεῖνον καρπο-
μένην εἰ τοῦ λυσιτελοῦσας η μερὶς
τῷ καρπῷ περιστερεῖν. 8 γάρ χρόνῳ κρί-
νεται τὰ βλαβεῖσα καὶ τὰ μὴ. ἀλλ
εὶ εὑρεθέν μὴν στοιχεῖοι περιστερεῖσα
τὸν περαγμάτων κακία, εὐρεθέν δὲ
εἰ τοῖς νεωτεροῖς ἀρετὴν, εὐηγέρσει σὺ-
νομίζειν τῷ σκηνέας ἡλικίας σὺν χρ-
ματοτάλαιοις καλιγδουρίῳ, μὴ δεῖν
τὸν περι σωφροσύνης καταπαρηγό-
λόγον, μιδὲ τῷ αιδοφόρογε τὸν περι

77188

Ἐπιστολαὶ ἡ εἰ γέροντες σκέψεων ἔχεισι τὸν συνήθεαν τὸν πρέποντος φερομένους μεταξίοις ἐμπόνου πειπτεῖν κακοῖς.

Τιμοθεῖφ αναγνώσῃ. μζ.

Οὐ πόκελεν ἀδέλφων ἀπλῶν φρωτότοκον, ὁ φρωτότοκος τῷ Ιάκωβ ὁ Ησαΐ, ἀλλὰ τὸ πατέρα φρωτότοκον, τὸ τῇ ἀρετῇ μάλιστα, καὶ ἡ τὴν πρεσβυτερείαν χειροτόμην. ἐπειδὴ γέροντες τῷ φρωτότοκῳ, ἢ τῷ πρεσβυτάτῳ, καὶ οὐ βασιλείᾳ καὶ οὐ ἱερωσύνῃ, καὶ τὸ πατέρα φρωτότοκον ἐχεωτεῖτο ἀξιώματα, καὶ οὐ νόμος ὁ τῆς πρεσβυτερείας ἔπειτα τῷ ἀρχῇ αὐτὸν σκάλαι, ἕρημος δὲ οὐ τοσούτης ἀρετῆς, εἰς τοιωτίν αἰδίγην κατέπι, οὐτε καὶ ἔκὼν πωλῆσαι. ὅπερ καὶ ἄκων ἀφορθῆναι δίκαιος οὐ.

Τῷ αὐτῷ. μη.

Καὶ αὐτὸν τῷ τῷ, δὲ ἔφης, ὁ πάτερ, συνίστησιν ἀλιθέας οὐ, τὸ πρώτην σοι παῖς εἶμεν γεράφεν. ἐπειδὴ γέροντες ἐπελέπησον τὴν πατέρας εὐγῆν ὁ Ρύζειμ, οὐδὲ τοῦτο διπέτασιλέας, διπέτειρων οὐδὲν οὐδὲν, καὶ ποιοῦντος αὐτὸν, ἀλλὰ οὐδὲν Λειτέριος ἀντίος οὐ, δὲ μόνον οὐδὲ τὸ ἐπαγγείλαθε τὸν πατέρα δεκτεῖν ἀφιερώσαν· καὶ ταῦτα γέροντες μάρτυρες δέκετος οὐ, ἀναθεῖ δὲ εἰ πειθμόνι, εἴς τὸν οὐκ θαυματικὸν οὐδὲν κατέπι, ἀλλὰ τοῦ δὲ οὐσιοτάτα, καὶ τὸ συγενεικὸν αἵματαν οὐδὲ τὸν εἰς τὸ θεῖον πιμέν, ταῖς χειρεσσις ἐμπλάσουμεν ιερωσύνης οὐδὲν, οὐδὲ καὶ θεαματικὸν ὁ Μωϋσῆς οὐ ταῦς εὐλογίας ἐλεγεν, οὐ λέγων τῷ πατέρῃ τῇ μητρὶ δικαιολογίας αὐτῷ οὐκ ἐπέγνω, ἐφύλαξε τὰ λόγια τοιεσ. οὐ δὲ Ιερεῖς πεταρχοῖς οὐδὲ τὸν ἀδελφὸν κείσιν, καὶ τὸν οὐρανὸν Φύρον, Σαοτείας οὐδὲν γέροντες πλημμελήματα ἐτέρους κρύπτοντες πλημμελήματα ἐτέρους

mare, huic, qui à iuuenili aetate semper in lustris & prostibulis fese volutauit, sermonem de pudicitia minimè inferendum esse: nec sicario, de māsiuetudine ac morum lenitate. Nam si quisque illorum consuetudinem honestati anteponat, sexcentis malis scipsum inuoluet atque transfigeret.

Timotheo Lectori. 47.

Non hoc duntaxat Esau Iacobo con- Gen. 25.
cessit, quemadmodum existimas, vt pri-
mogenitus vocaretur: verū Patriarchi-
cam dignitatē, quae virtuti potissimum
ac non primogenituræ debebatur. Quo-
niam enim primogenito, vel omnium na-
tu maximo, & regnum, & sacerdotium, &
Patriarchica dignitas debebatur, atque
primigeniorum lex eum ad principa-
tum vocabat, virtute porrò iste vacus e-
rat, idcirco in eam necessitatem redactus
est, vt etiam sua sponte id venderet, quo e-
tiam inuitus spoliari merebatur.

Eidem. 48.

Hoc quoque ipsum, quod abs te com-
memoratum est, id quod nuper ad te scri-
psi, verū esse confirmat. Quoniam enim
Ruben in paternum lectum rabido quo- Gen. 49.
dam furore insilierat, propterea, nec Re-
gnum, nec Sacerdotium, tametsi alioqui
natū primus esset, consecutus est: verū
Leui, qui tertius erat, non modò quia pa-
ter decimam consecraturum se esse pro-
miserat (nam si ab inferiore parte numere-
tur, decimus erat: si autem à superiore nu-
meratus fuisset, unus ex ancillarum filiis
inuentus esset) verū etiam ob pietatem
& sanctitatem, & quia diuini honoris cau-
fa cognatorum sanguine manus impleue-
rat, Sacerdotio donatus est. Quem etiam Exod. 32.
Moses in benedictionibus admirans, his
verbis utebatur: Qui dicit patri aut matri, Deut. 33.
Non vidi vos, & fratres suos non agnouit,
ille Domini mandata custodiuit. At vero
Iudas, qui quartus erat, propter integrum
iudicium, ac rectam sententiam, regiam
dignitatem obtinuit. Quoniam enim ple-

R